

Geanonimiseerde versie

Vertaling

C-27/20 - 1

Zaak C-27/20

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

21 januari 2020

Verwijzende rechter

Tribunal de grande instance de Rennes (Frankrijk)

Datum van de verwijzingsbeschikking:

7 juni 2019

Verzoekende partijen:

PF

QG

Verwerende partij:

Caisse d'allocations familiales d'Ille-et-Vilaine (CAF)

TRIBUNAL DE GRANDE INSTANCE DE RENNES (rechter in eerste
aanleg Rennes, Frankrijk)

KAMER VOOR SOCIALE ZAKEN

[OMISSIS]

BESLISSING

VERZOEKERS:

[OMISSIS]

PF
RENNES

[OMISSIS]

QG

[OMISSIS]

RENNES
[OMISSIS]

[OMISSIS]

VERWEERSTER:

[OMISSIS]

**CAF D'ILLE-ET-VILAINE AFDELING
JURIDISCHE ZAKEN**
[OMISSIS] RENNES [OMISSIS]

[OMISSIS] [Or. 2]

UITEENZETTING VAN DE FEITEN

Uit de verstrekte documenten blijkt dat de echtgenoten PF en QG, beiden Franse onderdanen, in 2011 aangifte hebben gedaan van een belastbaar inkomen van 59 734 EUR, en in 2012 van 63 680 EUR, waarbij er sprake was van kinderbijslag ten bedrage van 458,02 EUR per maand voor hun 4 minderjarige kinderen.

De betaling van deze uitkering werd stopgezet na de detachering van QG, een magistraat van de rechtelijke orde van de eerste graad, naar een functie als referendaris bij het Hof van Justitie van de Europese Unie [OMISSIS] voor een periode van 3 jaar, die heeft geleid tot een stijging van het netto belastbaar jaarinkomen, namelijk 123 609 EUR in 2015 en 132 499 EUR in 2016.

Na de terugkeer van de echtgenoot naar Frankrijk en de hervatting van zijn oorspronkelijke functie vanaf september 2017, wat leidde tot een aanzienlijke vermindering van zijn salaris, hebben verzoekers op 1 december 2017 bij de CAF een aanvraag voor kinderbijslag ingediend en daarbij verzocht om rekening te houden met hun huidig inkomen en om de bepalingen van artikel R 532-3 van de code de la sécurité sociale (wetboek voor sociale zekerheid) buiten toepassing te laten. Volgens die bepalingen geldt als referentiejaar het voorlaatste jaar voorafgaand aan de betaalperiode (dus 2015).

Bij brief van 24 januari 2018 antwoordde de CAF van Ille-et-Vilaine dat het bedrag van de te ontvangen maandelijkse uitkering 115,65 EUR bedroeg.

Bij aangetekende brief met ontvangstbevestiging van 20 februari 2018 hebben PF en QG de zaak aanhangig gemaakt bij het tribunal aux affaires de sécurité sociale de Rennes (socialezekerheidsrechter Rennes, Frankrijk) en, ten eerste, gevorderd dat het besluit van de CAF zou worden vernietigd voor zover daarbij het maandelijkse bedrag van de kinderbijslag wordt vastgelegd op 115,65 EUR en vanaf september 2017 462,62 EUR bedraagt, en, ten tweede, dat het bedrag van de kinderbijslag op 462,62 EUR zou worden vastgelegd op basis van hun huidig inkomen van 63 680 EUR en het aantal kinderen, namelijk 4 (**beroep 18/200**).

Bij aangetekende brief met ontvangstbevestiging van 13 mei 2018 hebben verzoekers zich wederom tot de tribunal aux affaires de sécurité sociale de Rennes gewend naar aanleiding van het afwijzende besluit van de commission de recours

amiable (bezwaarschriftencommissie) van de CAF van 20 april 2018 (**beroep 21800480**).

Zij betogen in dit verband dat:

– het fonds voor kinderbijslag niet heeft voldaan aan de artikelen 20 en 45 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, artikel 4 van verordening (EG) nr. 883/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende de coördinatie van de socialezekerheidsstelsels, en artikel 7 van verordening (EU) nr. 492/2011 van het Europees Parlement en de Raad van 5 april 2011 betreffende het vrije verkeer van werknemers binnen de Unie;

– er in geval van twijfel over de toepassing van het Unierecht, een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie moet worden voorgelegd [OMISSIS] [Or. 3];

[OMISSIS] [voorgestelde prejudiciële vraag]

– er sprake is van kennelijke onrechtmatigheid van artikel R 532-3 van de code de la sécurité sociale, aangezien het in strijd is met het beginsel van gelijke behandeling.

In de samenvattende conclusies van 22 oktober 2018, die ter terechtzitting mondeling werden herhaald en waarnaar uitdrukkelijk wordt verwezen, hebben verzoekers hun oorspronkelijke vorderingen gehandhaafd.

De caisse d’allocations familiales d’Ille-et-Vilaine (fonds voor kinderbijslag, Ille-et-Vilaine) (CAF) verzoekt de rechtbank het beroep ongegrond te verklaren en het besluit van de bezwarencommissie te bevestigen, ten eerste omdat het Unierecht niet is geschonden en ten tweede omdat artikel R 352-3 van de code de la sécurité sociale het beginsel van gelijke behandeling niet schendt.

MOTIVERING VAN DE BESLISSING

Vanwege hun samenhang en in het belang van een goede rechtsbedeling is het passend de beroepen 18.00200 en 18.00480 te voegen.

Met betrekking tot de berekening van de aanspraken op kinderbijslag bepaalt artikel R 532-3 van de code de la sécurité sociale:

De ingehouden middelen zijn de middelen die gedurende het referentiejaar worden geïnd. Het referentiejaar is het voorlaatste jaar voorafgaand aan de betaalperiode.

Onder voorbehoud van de artikelen R. 532-4 tot en met R. 532-8 en de volgende alinea’s van dit artikel, wordt onder de in aanmerking genomen middelen verstaan de categorie totale netto-inkomen die wordt gebruikt voor het vaststellen van de inkomstenbelasting volgens de tabel van de inkomsten die evenredig worden belast of onderworpen zijn aan een voorheffing op de inkomstenbelasting,

alsmede de inkomsten die buiten Frankrijk worden ontvangen of door een internationale organisatie worden betaald, met uitzondering van de inkomsten van kinderen die onderworpen zijn aan gezamenlijke belastingheffing, en na:

a) toepassing van de aftrek van de in artikel 156, punt II, onder 2°, van de code général des impôts (algemeen belastingwetboek) genoemde alimentatie, die overeenkomstig de voorwaarden van artikel 158, lid 7, van de code général des impôts wordt verhoogd;

b) toepassing van de in artikel 157 bis van de code général des impôts bedoelde vermindering voor ouderen en invaliden.

Er wordt ook rekening gehouden met: [OMISSIS] [Or. 4]

1° de in artikel L 431-1, onder 2°, genoemde dagvergoeding, na toepassing van de aftrek als bedoeld in artikel 83, onder 3°, tweede alinea, van de code général des impôts;

2° ed in artikel 81 quater van de code général des impôts genoemde vergoedingen.

De in artikel 199 septies (2°) van de code général des impôts bedoelde achterstallige lijfrente-uitkeringen aan een persoon met een handicap worden niet meegenomen in de berekening van de middelen.

De krachtens artikel 156-1 van de code général des impôts toegepaste aftrek met betrekking tot de overgedragen verliezen in het jaar dat aan het betrokken jaar voorafgaat, wordt niet in aanmerking genomen.

Wanneer de op het referentiejaar betrekking hebbende middelen van de uitkeringsgerechtigde of zijn echtgenoot of partner niet afkomstig zijn van werkzaamheden in loondienst en deze middelen niet bekend zijn op het moment van de aanvraag of de herbeoordeling van de aanspraken, wordt rekening gehouden met de laatst bekende middelen die overeenkomstig de in de voorgaande alinea's vastgestelde voorwaarden zijn beoordeeld. Deze middelen worden geherwaardeerd door toepassing van het percentage van de gemiddelde jaarlijkse ontwikkeling van de algemene consumentenprijsindex in het referentiejaar van het economische en financiële verslag dat aan de ontwerpbegrotingswet is gehecht.

In het geval van samenwonenden wordt rekening gehouden met het totaal van de tijdens het referentiejaar door elk van de samenwonenden ontvangen middelen; deze middelen worden bepaald overeenkomstig de in de voorgaande leden vastgelegde voorwaarden.

Artikel 49 van de code de procédure civile (wetboek van burgerlijke rechtsvordering) bepaalt:

De rechter bij wie een vordering met betrekking tot zijn bevoegdheid is ingesteld, neemt, ook al moet hij een overeenkomst interpreteren, kennis van alle verweermiddelen, behalve van de verweermiddelen die betrekking hebben op een vraag die onder de exclusieve bevoegdheid van een andere rechter valt.

Wanneer de oplossing van een geschil afhangt van een vraag die een ernstig probleem aan de orde stelt en onder de bevoegdheid van de bestuursrechter valt, verwijst de rechter bij wie de zaak aanvankelijk aanhangig is gemaakt, deze naar de bevoegde bestuursrechter overeenkomstig titel I van boek III van de code de justice administrative (wetboek van bestuursprocesrecht). Hij schorst de procedure totdat de prejudiciële vraag is beantwoord.

Artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese luidt:

Het Hof van Justitie van de Europese Unie is bevoegd, bij wijze van prejudiciële beslissing, een uitspraak te doen

- a) *over de uitlegging van de Verdragen,*
- b) *over de geldigheid en de uitlegging van de handelingen van de instellingen, de organen of de instanties van de Unie.*

Indien een vraag te dien aanzien wordt opgeworpen voor een rechterlijke instantie van een der lidstaten, kan deze instantie, indien zij een beslissing op dit punt noodzakelijk acht voor het wijzen van haar vonnis, het Hof van Justitie verzoeken over deze vraag een uitspraak te doen. [Or. 5]

Indien een vraag te dien aanzien wordt opgeworpen in een zaak aanhangig bij een nationale rechterlijke instantie waarvan de beslissingen volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep, is deze instantie gehouden zich tot het Hof te wenden.

Indien een dergelijke vraag wordt opgeworpen in een bij een nationale rechterlijke instantie aanhangige zaak betreffende een gedetineerde persoon, doet het Hof zo spoedig mogelijk uitspraak.

Overeenkomstig artikel 45 (lid 2) van dat Verdrag houdt het vrij verkeer van werknemers de afschaffing in van elke discriminatie op grond van de nationaliteit tussen de werknemers van de lidstaten, wat betreft de werkgelegenheid, de beloning en de overige arbeidsvoorwaarden.

Op grond van dit beginsel vormen alle nationale maatregelen die de uitoefening van de fundamentele vrijheden verbieden, belemmeren of minder aantrekkelijk maken, beperkingen van het vrij verkeer. De lidstaten hebben echter wel de mogelijkheid om nationale maatregelen te nemen mits deze gebaseerd zijn op dwingende redenen van algemeen belang, geschikt zijn om de verwezenlijking van het nagestreefde doel te waarborgen en niet verder gaan dan nodig is om dit doel te bereiken, met dien verstande dat nationale wetgeving slechts geschikt is

om de verwezenlijking van het doel te waarborgen indien zij daadwerkelijk en op samenhangende en systematische wijze bijdraagt aan de verwezenlijking van het beoogde doel.

Voorts moet eraan worden herinnerd dat het beginsel van non-discriminatie, dat voortvloeit uit de toepassing van de artikelen 45 en 49 van het Verdrag, niet alleen directe of flagrante discriminatie verbiedt, maar ook alle verkapte vormen van discriminatie die door toepassing van andere onderscheidingscriteria in feite tot hetzelfde resultaat leiden.

In casu rijst de vraag of de bestreden bepaling gerechtvaardigd kan worden door dwingende redenen van algemeen belang dan wel discriminerend is.

Gezien de onzekerheid die bestaat, is het aan de orde om [een prejudiciële vraag] aan het Hof van Justitie van de Europese Unie voor te leggen. Aangezien een burger van een lidstaat van de Unie in elke lidstaat recht heeft op dezelfde behandeling rechtens als de onderdanen van deze lidstaat die zich in dezelfde situatie bevinden, zou het immers in strijd zijn met het beginsel van vrij verkeer indien hij in de lidstaat waarvan hij onderdaan is, minder gunstig wordt behandeld dan wanneer hij geen gebruik zou hebben gemaakt van de door het Verdrag verleende rechten inzake vrij verkeer.

[OMISSIS]

OP DEZE GRONDEN

verzoekt de rechtbank [OMISSIS] [Or. 6]

[OMISSIS]

het Hof om een antwoord op de volgende vraag:

„Moet het Unierecht, in het bijzonder de artikelen 20 en 45 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, artikel 4 van verordening nr. 883/2004 en artikel 7 van verordening nr. 492/2011, aldus worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een nationale bepaling als artikel R 532-3 van de code de la sécurité sociale (wetboek voor sociale zekerheid), op grond waarvan als referentiejaar voor de berekening van kinderbijslag geldt het voorlaatste jaar voorafgaand aan de betaalperiode, wanneer de toepassing van die bepaling er – in een situatie waarin de uitkeringsgerechtigde zich, na een aanzienlijke verhoging van zijn inkomen in een andere lidstaat, bij zijn terugkeer naar zijn land van herkomst geconfronteerd ziet met een scherpe daling van dat inkomen – toe leidt dat deze uitkeringsgerechtigde, anders dan ingezetenen die geen gebruik hebben gemaakt van hun recht op vrij verkeer, het recht op kinderbijslag gedeeltelijk verliest?”

Schorsing van de behandeling van het door QG en PF ingestelde beroep

[OMISSIS] [formele overweging]

WERKDOCUMENT